

PAUL SINGER

KUOLLOT TAMMIKUUN 18 (31) pnä 1911

Kuluvan vuoden helmikuun 5 pnä Saksan sosialidemokratia saattoi hautaan erään vanhimmista johtajistaan, Paul Singerin. Berliinin koko työläisväestö — monta sataa tuhatta — osallistui puolueen kehotuksesta hautajaissaattueeseen, saapui kunnioittamaan hänen muistoaan, miehen, joka oli uhrannut kaikki voimansa, koko elämänsä työväenluokan vapautuksen asialle. Kolmimiljoonainen Berliini ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt sellaista väenpaljoutta: ainakin miljoona ihmistä osallistui hautajaissaattueeseen tai seurasi sitä. Kukaan tämän maailman mahtimiehistä ei ole milloinkaan saanut osakseen sellaisia hautajaisia. Jonkun kuninkaan tai sisäisten ja ulkoisten vihollisten lyömisellä kuuluisuutta hankkineen kenraalin maallista tomua hautaansaattettaessa voidaan käskeä kymmenet tuhannet sotilaat rivistäytymään katujen varsille, mutta valtavan kaupungin väestöä ei voida nostaa liikkeelle, jollei miljoonaisen työväen joukon sydämissä ole palavaa kiintymystä omaan johtajaansa, tuon joukon omaan *vallankumoukselliseen* taisteluun hallituksen ja porvariston sortokomentoa vastaan.

Paul Singer itse kuului porvaristoon, oli lähtöisin kauppiasperheestä ja varsin pitkän ajan rikas tehtaailija. Poliittisen toimintansa alussa hän kuului porvarillisiin demokraatteihin. Mutta erotukseksi porvarillisten demokraattien ja liberaalien valtaosasta, jotka unohtivat varsin pian vapaudenrakkautensa pelästyen työväenliikkeen menestyksiä, Singer oli tulisielulinen, vilpiton, loppuun saakka johdonmukainen ja peloton demokraatti. Porvarillisten demokraattien horjahtelut, pelkuruus, petturuus eivät

temmanneet häntä mukaansa, vaan herättivät hänessä vastustushalua, saivat hänet yhä lujemmin vakuuttumaan siitä, että vain vallankumouksellisen työväenluokan puolue pystyy saattamaan päätökseen suuren vapaustaistelun.

Viime vuosisadan 60-luvulla, jolloin Saksan liberaalinen porvaristo käänsi pelkurimaisesti selkensä Saksassa voimistuvalle vallankumoukselle hieroen kauppoja tilanherrojen hallituksen kanssa ja tyytyen keisarin kaikkivaltaan, Singer kääntyi päättäväisesti sosialismin puoleen. Vuonna 1870, jolloin koko porvaristo oli huumautunut Ranskasta saatujen voittojen johdosta ja laajat väestöjoukot antoivat halpamaisen, ihmisvihaa uhkuvan „liberaalisen” natsionalismi- ja shovinismipropagandan vietellä itseään, Singer allekirjoitti vastalauseen, jossa vastustettiin Elsass-Lothringenin riistämistä Ranskalta. Vuonna 1878, jolloin porvaristo auttoi taantumuksellista, tilanherrojen („junkkerien”, kuten saksalaiset sanovat) ministeriä Bismarckia viemään läpi poikkeuslain sosialisteja vastaan, laskemaan hajalle työväenyhdistykset, lakkauttamaan työväenlehdet ja vainoamaan tuhansin keinoin tietoista proletariaattia,— Singer yhtyi lopullisesti sosialidemokraattiseen puolueeseen.

Siitä lähtien Singerin elämänhistoria oli erottamattomasti sidottu Saksan sosialidemokraattisen työväenpuolueen historiaan. Hän omistautui antaumuksellisesti vallankumouksellisen rakennustyön vaikealle asialle. Hän antoi puolueelle kaikki voimansa, koko omaisuutensa, koko harvinaisen järjestelykykynsä, kaikki käytännönmiehen- ja johtajanlahjansa. Singer oli niitä harvoja — voidaan sanoa: niitä poikkeuksellisen harvoja porvaristosta lähteneitä miehiä, joita liberalismiin pitkä historia, kavallusten, pelkuruuden, hallituksen-kanssa-sopimisten ja porvarillisille politikoitsijoille ominaisen mielistelyn historia ei herpaannuta eikä turmele, vaan *karaisee* ja tekee *vallankumouksellisiksi* luita ja ytimiä myöten. Harvoin on *tuollaisia* porvaristosta lähteneitä ja sosialismiin yhtyneitä henkilöitä, ja *vain* tällaisiin harvoihin, monien vuosien taisteluissa koeteltuihin henkilöihin voi proletariaatti luottaa, jos se tahtoo takoa itselleen työväenpuolueen, joka pystyy kukistamaan nykyisen porvarillisen orjuuden. Singer oli Saksan työväenpuolueen riveissä esiintyvän opportunistin säälimätön vihollinen ja pysyi elämänsä loppuun saakka horjumattoman uskollisena

tyrkälle, vallankumouksellis-sosialidemokraattiselle poliitikalle.

Singer ei ollut teoreetikko, ei sanomalehtimies eikä loistava puhuja. Ennen kaikkea ja eniten hän käytännönmiehenä oli *illegaalisen* puolueen järjestäjä poikkeuslain aikana, kaupungin (Berliinin) valtuuston jäsen ja parlamentaarikko tuon lain kumoamisen jälkeen. Ja tämä käytännönmies, jonka aika meni enimmältä osaltaan arkiiseen pikkutyöhön, teknilliseen parlamentti- ja kaikkeen muuhun „homma”-työhön, oli suuri siksi, ettei hän tehnyt pikkuseikkoja epäjumalakseen eikä lakannut vastustamasta hyvin tavanomaista ja hyvin halpamaista pyrkimystä kieläytyä kiivaasta ja periaatteellisesta taistelusta muka tämän „homma”- eli „myönteisen” työn nimessä. Päinvastoin, Singer, joka omisti koko elämänsä tälle työlle, oli aina, kun heräsi kysymys työväenluokan vallankumouksellisen puolueen perusluonteesta ja lopullisista tavoitteista, blokeista (liitoista) porvariston kanssa, myönnytyksistä monarkismille j.n.e.,—oli aina kaikkia opportunistin ilmauksia vastustavien lujimpien ja päättäväisimpien taistelijoiden kärjessä. Sosialistivastaisen poikkeuslain aikana Singer taisteli yhdessä Engelsin, Liebknechtin ja Bebelin kanssa kahdella rintamalla: sekä „nuoria”, puolianarkisteja vastaan, jotka kiistivät parlamenttitaistelun, että maltillisia „millä hinnalla tahansa legalisteja” vastaan. Sittenkin Singer taisteli yhtä päättäväisesti revisionisteja vastaan.

Hän ansaitsi porvaristolta osakseen vihan, joka seurasi häntä hautaan saakka. Singerin porvarilliset vihamiehet (saksalaiset liberaalit ja meidän kadettimme) viittaavat vahingoniloisina siihen, että Singerin kuolema vei hautaan erään viimeisistä Saksan sosialidemokratian „sankari”-kauden edustajista, s.o. sen kauden, jolloin johtomiesten keskuudessa usko vallankumoukseen ja periaatteellisesti vallankumouksellisen politiikan puoltaminen oli niin voimakasta, vevää ja välitöntä. Singerin tilalle — sanovat nuo liberaalit — astuvat maltilliset, säntilliset „revisionisti”-johtajat, vähäisten vaatimusten ja pienen laskelmomisen kannattajat. Sanomattakin on selvää, että työväenpuolueen kasvu vetää useinkin monia opportunisteja sen riveihin. Sanomattakin on selvää, että porvaristosta lähteneet tuovat nykyisin proletariaattiin paljoa useammin omaa arkuuttaan, ajattelun rajoittuneisuutta tai mieltymystä

sanahelinään kuin vallankumouksellisten vakaumusten lujuuutta. Mutta älkööt riemuitko viholliset ennen aikoja! Niin Saksassa kuin muissakin maissa työväenjoukot yhdistyvät yhä tiiviimmin *vallankumousarmeijaksi*, ja tämä armeija on näyttävä voimansa lähitulevaisuudessa, sillä vallankumous voimistuu niin Saksassa kuin muissakin maissa.

Vanhat vallankumoukselliset johtajat kuolevat, mutta vallankumouksellisen proletariaatin nuori armeija kasvaa ja voimistuu.

„Rabotshaja Gazeta” № 3,
helmikuun 8 (21) pnä 1911

Julkaistaan „Rabotshaja Gazetan”
tekstin mukaan
